

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

ЧОРНИЙ ПРЕСТОЛ

ЗВ'ЯЗОК

На вигляд вони не здавалися мертвими. Дуже бліді, та й по всьому. Вони лежали на холодних плитах у холодному покої, загорнуті до плечей у савани, а на грудях у кожного поблискувало оголене лезо меча. Ярві все чекав, що брат сіпне губами уві сні. Що батько розплющить очі й зі звичним презирством погляне на молодшого сина. Але ні батько, ні брат цього не зробили. І ніколи вже не зроблять.

Смерть відчинила їм Останні Двері, а звідти не повертається ніхто.

— Як це сталося? — почув Ярві. У дверях стояла мати. Голос її був рівний, як завжди.

— Зрада, моя королево, — пробурмотів дядько Одем.

— Я більше не королева.

— Авжеж... Пробач, Лайтлін.

Ярві простягнув руку й ледь-ледь торкнувся батькового плеча. Яке ж холодне! Він спробував згадати, коли торкався батька востаннє. Чи торкався взагалі колись? Ярві добре пам'ятав їхню останню — якщо не враховувати кількох інших незначних обмінів словами — розмову. Багато місяців тому.

«Чоловік косить косою і рубає сокирою, — казав батько. — Чоловік веслує і в'яже міцні вузли. А найголовніше — чоловік тримає щит. Тримає стрій. Стоїть поруч зі своїм оплічником. Що ж то за чоловік, який не може нічого цього?»

«Я не просив собі пів руки», — відповів тоді Ярві, почувачись, як то часто траплялося, немов серед пустелі, спійманий у пастку між соромом і люттям.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Ярві уп'явся в нього поглядом.

— Ти збираєшся вбити цього хлопчика?

Рульф ніяково засовався, але Ніхто лише стенов плечима.

— Якщо вибирати між його смертю й нашою, то так, я вб'ю його і всіх решту, хто там є. Вони долучаться до моїх жалів.

Він почав підводитися, але Ярві схопив його за подерту сорочку й потягнув донизу. А тоді виявив, що дивиться просто в його жорсткі, безпристрасні сірі очі. Зблизька вони не видавалися менш божевільними. Радше навпаки.

— До моїх жалів можеш долучитися й ти, кухарчуку, — прошипів Ніхто.

Ярві нервово ковтнув слину, але погляду не відвів і сорочки не відпустив. Сумаель ризикувала життям, щоб урятувати його на «Південному вітрі». Настав час повернути борг. А крім того, він уже втомився бути страхополохом.

— Спершу спробуймо поговорити.

Він підвівся, думаючи, як би то повестися, щоб менше скидатись на обшарпаного харпака на краю розпачу, але нічого не вигadaв.

— Коли вони вб'ють тебе, відповідатиме сталь? — запитав Ніхто.

Ярві зітхнув, видмухнувши білу хмаринку пари.

— Гадаю, що так.

І рушив схилом до садиби вниз.

Довкола жодного руху. Жодної живої душі, крім хлопця. Ярві спинився кроків за десять від нього.

— Агов!

Хлопчина підскочив, скинувши вудочку з опори, позадкував, мало не впавши, а тоді побіг до будинку. Ярві не лишалося нічого, окрім як чекати й труситися. Труситися від холоду й від страху перед тим, що станеться далі. Важко очікувати багато доброти від людей, що живуть у такому суворому краю.

Вони виросли з кам'яної будівлі, наче бджоли з потривоженого вулика. Ярві нарахував шістьох, усі були добре закутані в хутра, кожен тримав списа. Троє мали кам'яні гостряки, замість залізних, але всі стискали ратища з похмурою рішучістю. Мовчки вони обступили Ярві півколом і наставили на нього списи.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Йому лишалося тільки зійняти догори руки — порожні, якщо не зважати на брудні вовняні обмотки, — подумки проказати молитву до Батька Мира й прохрипіти:

— Мені потрібна допомога.

Постать посередині встромила ратище в сніг і повільно підійшла до Ярві. Вона відкинула каптур, під яким виявилися косиці солом'яно-сивого волосся та обличчя, пооране глибокими зморшками, виснажене працею й негодою. Якусь хвилю жінка пильно оглядала його.

Відтак приступила до Ярві й, перш ніж він встиг відсахнутися, обхопила його руками й міцно обійняла.

— Я Шидвала, — сказала вона загальною мовою. — Ти сам?

— Ні, — прошепотів Ярві, намагаючись втримати сльози полегшення. — Зі мною товариші.

Усередині в будинку було тісно й низько, тхнуло потом і димом, а попри те, утікачам він видався справжнім палацом. До дерев'яної миски, вигладженої від довгого вжитку, з почорнілого казанка наклали жирної баранини, тушкованої з корінцями. Ярві зачерпнув страви рукою, і йому здалося, що нічого смачнішого він не куштував зроду. Уздовж кривих стін стояли ослони. По один бік від вогнища, яке пашіло жаром, сиділи гості, по другий — господарі: Шидвала, чотири чоловіки, які видавалися її синами, і хлопчик-рибалка, який витріщався на Сумасль і Джауда, наче ті були ельфами, що прийшли з давніх легенд.

Колись у Торлбю ці люди здалися б Ярві нужденними бідарями. Тепер, на його погляд, хатина лемилася від скарбів. На стінах висіло дерев'яне й кістяне знаряддя, хитромудрі пристрої, щоб полювати, рибалити, викопувати сховок і боротися за життя в цьому крижаному краю. Повсюди лежали вовчі, козячі, ведмежі й тюленячі шкури. Один із господарів, чоловік із густою коричневою бородою, вишкріб казанок, щоб наповнити Джаудову миску вдруге. Здоровань удячно кивнув і заходився уминати добавку, заплющивши очі від насолоди.

Анкран нахилився до нього.

— Здається, ми з'їли всю їхню вечерю.